

O mirovni vzgoji je bilo (in na srečo še je) nepreštevno veliko razprav, če niti ne govorimo o množici dokumentov vladnih in še več nevladnih mednarodnih organizacij, ki promovirajo takšno vzgojo pogosto v povezavi s koncepti, kot so: kultura miru, nenasilje in sožitje različnosti. Večina razprav, ki vsebujejo te koncepte, množica deklaracij in množica bolj ali manj slišnih stališč se navezuje na razsvetljsko tradicijo, v kateri se je izoblikovala ideja o izboljševanju družbe s pomočjo vzgoje in izobraževanja. To naravnost zrcali npr. tudi začetek Unescove Ustave, kjer so zapisali ta znameniti stavek: »Ker se vojne začenjajo v glavah ljudi, je v njih treba ustvariti mir.«¹ Pri pogostih citiranjih in sklicevanjih na ta stavek pa smo znova in znova soočeni s svojevrstno hipokrizijo, ki jo odseva jo protislovni diskurzi.

»Mirovna vzgoja skuša cepiti učence proti slabim učinkom nasilja s tem, da jih uči nenasilno urejati njihove spore in s tem, da jih motivira za izbiro miru, ko so soočeni s spopadom. Družbe porabljajo denar in vire za usposabljanje zdravnikov za zdravljenje bolnih. Zakaj ne bi izobraževale svojih državljanov, da bi nenasilno opravljali svoje posle?«²

Koncepti mirovne vzgoje in mirovne kulture imajo tudi v prevladujočih diskurzih liberalno demokratičnih držav pretežno pozitivno konotacijo, vendar pa je ta omejena na dokaj abstraktne kontekste. Seveda najdemo tudi take izjeme, kot denimo na Japonskem, kjer – če verjamemo tu navedenemu avtorju – imajo mirovno vzgojo, ki poučuje tako o japonskih žrt-

¹ *Manual of the General Conference*, Pariz 2002, 7.

² Ian M. Harris, Mary Lee Morris, *Peace Education*, Jefferson 2003, 10.